

Лиса — гостенка.

Народна приказка.

Вървѣла Лиса изъ пѣтя, намѣрила тояжка и я взела. Отишла въ село. Дошла на вратата на единъ селянинъ и се замолила.

— „Стопанино, пусни ме, да прѣношувамъ у васъ!“

— „Не става, кума, не става! и безъ тебе намъ е тѣсно.“

— „Не се безпокойте, азъ не ще ви притѣсня. Азъ ще легна на миндерчето, опашката ми — подъ миндерчето, а тояжката — подъ собата.“

Пуснали я.

Легнала тя надъ миндерчето, опашката ѝ — подъ миндерчето, а тояжката — подъ собата. Рано ранила Лиса, изгорила си тояжката, а послѣ пита:

— „Дѣ ми е тояжката? Тояжката си искамъ — за нея, и гжска дори не бихъ взела.“

Слисалъ се селянинътъ — що да прави, какъ да я помири?

Мислилъ, мислилъ, па ѝ далъ зарадъ тояжката гжска.

Взела Лиса гжската, върви и пѣе:

Изъ друмъ Лиса вървѣла

Намѣрила тояжка, —

За тояжка — гжсчица.

„Чукъ, чукъ, чукъ!“ чука на портата на другъ селянинъ.

— „Кой чука?“ пита селянинътъ.

— „Азъ съмъ Лисанка — хитранка, моля ви се пуснете ме да прѣношувамъ у васъ.“

— „Ехъ, у насъ и безъ тебе е тѣсно.“

— „Не се безпокойте, азъ нѣма да ви притѣснявамъ. Ще легна на миндерчето, опашката ми — подъ миндерчето, а гжската — подъ собата.“